

Fjerde afsnit (Seksualisme) – Kapitel 3 (Den intellektuelle og den emotionelle seksualisme) – lektion 74

Den intellektuelle seksualisme

44.

Vi skal nu vende os mod en fremstilling af den form for seksualisme, der primært er betinget af den intellektuelle pol -således også med hensyn til opnåelse af klimaks -og som derfor nyder betegnelsen: den intellektuelle seksualisme.

Denne er så godt som ukendt af mennesket og kan derfor også langt vanskeligere beskrives, idet den kun lader sig praktisere gennem medvirken af intuition og således er forbeholdt væsener med kosmisk bevidsthed.

Den eneste form for føling, mennesket i almindelighed har med denne seksualisme, kommer til udtryk i det behag og den nydelse, som det kan opnå i forbindelse med intellektuel virksomhed: kunst, videnskab, teknik m.m., ja, blot dette at læse en god bog eller føre en interessant samtale. Kort sagt i alle sådanne tilfælde, hvor der er tale om et intellektuelt eller åndeligt engagement. Men de behagsmomenter, sådanne aktiviteter kan føre med sig, er dog kun "søluften i nærheden af havet", som Martinus udtrykker det, idet de overført på den emotionelle seksualisme svarer til sådanne behagsmomenter, som følger med dette at være genstand for platoniske og halvplatoniske kærtegn, spise et måltid velsmagende mad, indsnuse duften fra vellugtende blomster eller føle luftens og vindens kærtegn en tidlig sommermorgen. De førnævnte behagsmomenter hører med andre ord kun til den intellektuelle seksualismes yderzone, men tjener dog ikke desto mindre som et indicium for, at også det intellektuelle liv rummer seksuelle muligheder.

Dette fremgår i øvrigt også af den almindelige erfaring, at de intellektuelle behagsmomenter kan virke som faktorer, der tilskynder til udfoldelse af emotionel seksualisme, simpelt hen fordi dette er den eneste måde, hvorpå det jordiske menneske kan omsætte dem til den form for egentlig seksualisme, de pågældende behagsmomenter i virkeligheden danner optakt til. Og det er i samtlige disse specielle tilfælde karakteristisk, at den intellektuelle behagsfølelse er ledsaget af en spontan glæde ved livet, kombineret med en uforklarlig og tilsyneladende umotiveret stærk sympati for alt levende, der ofte opfattes som en organisk helhed, der appellerer til kærlighed og beskyttelse. Og netop i denne henseende er disse specielle, intellektuelt motiverede behagsmomenter at ligne ved "søluften i nærheden af havet" idet de nemlig er udtryk for føling med dét åndelige klima, der er den intellektuelle seksualismes kompromisløse forudsætning. Og at denne seksualisme virkeligt er noget for sig selv og dermed noget andet end den emotionelle seksualisme fremgår af den typiske kendsgerning, at det på ingen måde skænker effektiv tilfredsstillelse at søge compensation eller erstatning for de intellektuelle seksual-tilskyndelser at ty til den emotionelle seksualisme. Tværtimod efterlader den rent fysiske tilfredsstillelse i sådanne tilfælde altid en ubestemmelig skuffelse grundet på en følelse af længsel efter noget andet og højere, noget, der kan fylde sjælen med mæthed og tilfredshed. Og netop denne længsel antyder, at der gives en anden form for seksualisme end den emotionelle.

45.

At denne alternative seksualisme er repræsenteret ved den intellektuelle seksualisme, er vi allerede indforstået med, og at den i kontakt hermed primært bygger på det intellektuelle polorgan (se lektion

72 stk. 22 m.v.) og sekundært på det emotionelle polorgan, er vi også fortrolige med. Det skal dog straks kraftigt fremhæves, at det kun er i den henseende, at det er det intellektuelle polorgan, der fungerer som antennen, mens det emotionelle polorgan spiller rollen som kondensator, at man kan tale om primært og sekundært for de to polorganers vedkommende. Og det skyldes naturligvis, at den intellektuelle seksualisme som noget helt afgørende forudsætter fuld bæredygtighed hos begge polorganer, altså forudsætter, at de begge kan befordre seksuelt klimaks. Men mens det for den emotionelle seksualismes vedkommende var gældende, at det emotionelle polorgan i den seksuelle proces spillede rollen som antenne mens det intellektuelle polorgan fungerede som kondensator, forholder det sig i den intellektuelle seksualismes tilfælde direkte omvendt. Her fungerer det intellektuelle polorgan som antenne og det emotionelle polorgan som kondensator, hvilket betinger en helt anden form for klimaksoplevelse end den, vi kender fra den emotionelle seksualisme.

46.

Dette, at begge polorganer er fuldt udviklede, betyder som før nævnt, at de begge er i stand til at befordre seksuelt klimaks, og det fremgår heraf, at den intellektuelle seksualisme med hensyn til klimaksoplevelse byder på helt andre muligheder end den emotionelle seksualisme. I kraft af den fulde dobbeltpolede bæredygtighed muliggør den intellektuelle seksualisme nemlig, at Jeget samtidig kan opnå klimaks gennem begge polorganer, lige som det gennem særlige bevidsthedsindstillinger i begge retninger kan favorisere det ene frem for det andet, således at klimaks kun opnås gennem det ene eller det andet, eller bringes til først at foregå gennem det ene og derefter gennem det andet i den rækkefølge, der ønskes. Der foreligger altså her muligheder, som den emotionelle seksualisme helt savner. Og da disse muligheder som sagt beror på, at begge polorganer er bæredygtige, har Martinus givet den intellektuelle seksualisme tilnavnet: den dobbeltpolede seksualisme, ligesom han i konsekvens heraf betegner den emotionelle seksualisme som den enpolede seksualisme. Og på samme grundlag omtaler han repræsentanterne for disse to former for seksualisme som henholdsvis dobbeltpolede og enpolede væsener.

(Det anføres for en ordens skyld, at også de enpolede væsener i virkeligheden er dobbeltpolede, idet de jo har begge poler repræsenteret i deres kosmiske struktur. Det er således kun i relation til deres seksuelle formåen, at man kan skelne mellem enpolede og dobbeltpolede væsener. Skulle man derfor vælge et udtryk, der dækker den sande kosmiske situation, ville det være rigtigt at betegne de enpolede væsener som uligevægtigt dobbeltpolede (idet den ene pol jo hos disse væsener er mere eller mindre latent), og de dobbeltpolede væsener som ligevægtigt dobbeltpolede svarende til, at begge poler hos disse væsener er fuldt udviklede og befinder sig i indbyrdes balance).

47.

Som allerede antydnet er det vanskeligt at beskrive mekanismen i den dobbeltpolede seksualisme, men af Martinus' fremstilling overfor forfatteren fremgår dog følgende enkeltheder:

For det første er denne seksualisme inspireret af en kærlighedsfølelse, der omfatter alt levende, og som giver sig udtryk i en stærk og stadig virkende trang til at kærtegne alt og alle, der opnås kontakt med -ja, endog markens sten, som Martinus så smukt skildrer det i fremstillingen af sin kosmiske indvielse (se LB VII, efterskrift). Netop den omstændighed, at begge poler er aktive og jævnbrydige, betinger i forbindelse med den kosmiske bevidsthedstilstands særegne mentale klima en sympatisk orientering af al-kærlig karakter. Overensstemmende hermed er det dobbeltpolede væsen naturligvis ikke kønsbetonet, idet jo nu både den maskuline og den feminine pol i lige høj grad gør sig gældende. Og det betyder, at det på organisk grundlag i tilsvarende lige høj grad er i stand til at føle sympati for både det maskuline og det feminine princip i sine omgivelser med dertil hørende karakteristika -altså hankønsvæsener og hunkønsvæsener samt væsener, i hvem begge principper er ligevægtigt forenede.

48.

Dette er dog ikke ensbetydende med, at det dobbeltpolede væsen er bi-seksuelt indstillet i almindelig forstand, hvorimod det i mangel af bedre vil være rigtigere at tale om en uni-seksuel indstilling. Forskellen er, at det dobbeltpolede væsen i seksuel henseende føler sig tiltrukket af ligestillede væsener, altså andre repræsentanter for dobbeltpoletheden, mens den biseksuelle indstilling jo er et fænomen, der undertiden kan komme i betragtning for enpolede væseners vedkommende, f.eks. på den måde, at et maskulint væsen føler seksuel tiltrækning både mod det modsatte køn og sit eget køn.

Den biseksuelle disposition er altså en slags pseudo-dobeltpolet seksualisme, idet der jo trods alt er tale om en sympatisk orientering til både maskulin og feminin side. Når denne holdning imidlertid kun kan betragtes som pseudo-dobeltpolet seksualisme -altså falsk dobbeltpolet seksualisme -ligger det frem for alt i, at den praktiseres af et enpolet væsen over for et andet enpolet væsen og dermed primært på grundlag af det emotionelle polorgan. Der er med andre ord tale om et specielt tilfælde af emotionel seksualisme, som har intet eller kun overordentligt lidt med intellektuel seksualisme at gøre.

49.

For det dobbeltpolede væsens vedkommende har den seksuelle tiltrækning altså utvetydigt retning mod ligestillede væsener. Herudover føler det -bl.a. i kraft af sin kosmiske bevidsthedstilstand - uforbeholden sympati for og kærlighed til alle øvrige levende væsener i tilværelsen. Men denne sympati giver sig normalt ikke udslag i seksuel tiltrækning eller tilskyndelse, akkurat som et voksent, enpolet menneske normalt ikke føler seksuel tiltrækning mod et lille barn, selv om det elsker det meget højt. Sagen er, at seksuel aktivitet mellem enpolede og dobbeltpolede væsener ikke på naturlig måde lader sig føre ud i livet, idet for det første dette at være dobbeltpolet ikke er det samme som at være dobbeltkønnet, og for det andet at dobbeltpolet seksualisme i konsekvens heraf ikke på nogen måde former sig som en fysisk kønsakt baseret på organer til brug for sansning fra neden. Den udfolder sig derimod overvejende som en åndelig proces baseret på organer til brug for både intellektuel manifestation og sansning; endnu et vidnesbyrd om den dobbeltpolede orientering for denne seksualismes vedkommende.

Vi kommer altså gang på gang tilbage til, at dobbeltpolet seksualisme og enpolet seksualisme er to principielt forskellige fænomener.

De drivende kræfter bag den dobbeltpolede seksual-aktivitet er som foran nævnt dyb og ægte næstekærlighed, dels motiveret af den dobbelt sympatiske orientering og dels af den indsigt i de levende væseners universelle integration eller enhed, som den kosmiske bevidsthedstilstand obligatorisk medfører.

Med hensyn til praksis former denne seksualisme sig ifølge Martinus som en altfavnende, lysende og livgivende gavekultur inspireret af ønsket om at give og derigennem være til glæde og velsignelse for medvæsenerne i tilværelsen.

I det tilfælde, hvor det dobbeltpolede væsen kommer til at stå over for én repræsentant for den enpolede tilstand, giver næstekærligheden og trangen til at være til velsignelse sig udslag i bestræbelser for, med alle til rådighed stående midler, at være til nytte, glæde og lykke for dets liv og tilværelse, så langt som forholdene og vedkommendes skæbnesituation gør det muligt. Men i det øjeblik, det er et andet dobbeltpolet væsen, mødet gælder, optræder også betingelserne for et egentligt seksuelt samvær, dog naturligvis ikke sådan at forstå, at dette er obligatorisk. Men de nødvendige betingelser er til stede, og de vil i stigende grad blive udnyttet, des længere fremme i udviklingsbuen væsenerne befinder sig, idet den seksuelle aktivitet som tidligere berørt her ligefrem

indgår i ernæringsfunktionen. I de rent åndelige verdener -visdomsriget og den guddommelige verden -praktiseres denne jo (som omtalt under gennemgangen af de kosmiske tilværelsesplaner) som tankeernæring. Men for at tankestof eller tankemateriale kan tjene som fødeemne, må det naturligvis indeholde næringsværdier, altså faktorer, der kan skænke kraft og energi til dén organiske struktur, af hvilken livets oplevelse i de åndelige verdener afhænger. Og disse næringsfaktorer er netop behagsmomenter. Under hensyntagen hertil er det i samme forbindelse nærliggende at forestille sig, at stigende åndelig aktivitet må stille krav til fødeemner henhørende under tankeernæringen, der indeholder stadig kraftigere næringsværdier, hvilket her vil sige stadig mere intense behagsmomenter. På et tidspunkt (der i virkeligheden allerede indtræder i det rigtige menneskerige) kommer i denne sammenhæng de seksuelle klimaksoplevelser i betragtning som næringsemner, og efterhånden som udviklingsbuen når sit zenit: kun disse, således at der i renkultur er tale om seksual-ernæring, praktiseret gennem maksimal udnyttelse af den intellektuelle seksualismes mange klimaks-muligheder (se stk. 46). Men da netop klimaks for denne seksualismes vedkommende kun kan opnås i forbindelse med koncentreret intellektuel virksomhed og dermed tænkning, ses det, at seksualernæringen i virkeligheden blot er et specielt tilfælde af tankeernæring, der således under ét kan betegnes som de åndelige verdeneres ernæringsform.

Det bør i denne forbindelse nævnes, at den intellektuelle seksualisme som båret og betinget af åndelig virksomhed naturligvis først og fremmest har sine udfoldelsesmuligheder inden for de rent åndelige tilværelsesplaner: visdomsriget, den guddommelige verden og salighedsriget. Men den kan selvfølgelig også praktiseres på det fysiske plan, selv om den her i større eller mindre grad betegner et kompromis med traditionerne for den emotionelle seksualisme (vil senere blive nærmere belyst). Som følge heraf vil vi i de kommende afsnit vælge at fremstille den i tilknytning til den rent åndelige materie og dermed dens mest ideelle udfoldelseszone: de åndelige verdener, således at det klartest mulige indtryk af dens særlige karakter og principielle manifestationsforløb kan opnås.

51.

Udgangspunktet for den dobbeltpolede seksualismes praktisering er naturligvis et møde mellem to væsener -for øvrigt også mellem flere, idet denne seksualisme som identisk med formidling af ren næstekærlighed meget vel kan forme sig som et samvær med mange væsener som deltagere. Og vel at mærke uden på nogen måde at være obskur eller afsporet; også på dette punkt adskiller den sig altså fra den enpolede seksualisme. -I den fortsatte fremstilling vil vi dog for overskuelighedens skyld nøjes med at operere med to væsener.

Mellem disse begynder en åndelig aktivitet at udspille sig, gennem hvilken de med den parafysiske materie som medium skænker hinanden indblik i dén åndelige begavelse, de hver især på udpræget individuel måde besidder; og på gennemført vis er denne aktivitet præget af lysende, uskyldsren sympati og kærlighed til den anden part, hvilket medfører at parterne overordentlig stærkt inspireres af hinanden gensidigt (man kan her sammenligne med den inspiration, en kunstner kan få ved at opleve en andens værker, subsidiært publikums anerkendelse).

Som noget uundgåeligt medfører processen gensidig påvirkning af parternes tankeorganer, i kraft af hvilken der opstår impulser, der af Jeget gennem det intellektuelle polorgan fornemmes som behag. På grundlag heraf aktiveres den emotionelle pol og med en produktion af stærke glædes-og sympatifølelser til følge. Disse igen inspirerer til endnu mere koncentreret og sublim tankeaktivitet, gennem hvilken den intellektuelle pol modtager endnu mere intense behagsimpulser. Og på denne måde samvirker de to poler i hvert af væsenerne til fordel for skabelsen af en åndelig aktivitet, der vokser i både intensitet og kvalitet, således at den på et tidspunkt nærmer sig det uhørt geniale. Og samtidig etableres på grundlag af den emotionelle pols medvirken et sympatisk klima af stadig renere og mere fortættet natur. På et tidspunkt når dette klima en kvalitet, hvor de to væsener dagsbevidst

ser, oplever og fornemmer Gud i hinanden; og i dette klima folder deres intuition sig ud til det maksimale af sin øjeblikkelige ydeevne og med det resultat, at den intellektuelle side af skabelsen på alle områder opfylder genialitetens allerhøjeste normer. Dette igen udløser en følelse af betagelse, lykke og gensidig tiltrækning så umådelig koncentreret, at parterne på det sansemæssige plan totalt smelter sammen til ét guddommeligt væsen. Og via enten det intellektuelle eller det emotionelle polorgan -eventuelt dem begge -bryder i netop dette øjeblik en ekstatiske klimaksfølelse ind over dem så vældig, at den -afhængig af de organiske strukturers kapacitet og bæredygtighed -for kortere eller længere tid som i et besættende tryllegreb fastholder dem i den sammensmeltede tilstand, altså den tilstand, hvor de bogstaveligt er ét med Gud og herunder gennemstråles af de højeste vibrationer hidrørende fra Guds ånd. Og så meget mere er det realistisk at tale om en sammensmeltet tilstand, som de tankeformationer, parterne gensidigt har udfoldet i den parafysiske materie, under processens forløb er vokset sammen til én åndelig frembringelse, et eneste umådeligt panorama, som de er fælles om at bære og fælles om at opleve -ja, som simpelt hen ér en enhed, et totum.

Dette er ifølge Martinus princippet i den dobbeltpolede seksualisme, når den udfoldes under de mest ideelle forhold, dvs. i den parafysiske materie. Vi skal senere komme ind på de kompromisformer, den kan antage, når den udfoldes på det fysiske plan, der jo i højere grad er den emotionelle seksualismes udfoldelseszone. Men allerede nu indser man sikkert, at der er en betydelig væsensforskel på den intellektuelle og den emotionelle seksualisme. Mens førstnævnte gør krav på prædiketet: åndskultur, fortjener sidstnævnte i højere grad betegnelsen: kropskultur, og det er da også karakteristisk, at medens væsenerne under dyrkelsen af den emotionelle seksualisme smelter sammen til ét kød, således som det endog ligefrem er foreskrevet i Det gamle Testaments Moselov, så medfører udfoldelsen af den intellektuelle seksualisme, at parterne smelter sammen til én ånd. Og således forekommer der altså i tilværelsen én form for seksualisme, der specielt tilhører den fysiske verden, og én, der især er knyttet til den åndelige tilværelsesform.

Fjerde afsnit (Seksualisme) – Kapitel 4 (Det seksuelle dobbeltekredsløb) – lektion 74

52.

Som indledningsvis nævnt i lektion 73 forstår Martinus ved begrebet “det seksuelle dobbeltekredsløb” et kredsløb, inden for hvilket alle det seksuelle temas principielle muligheder gennemspilles.

At det omtales som et dobbelt-kredsløb skyldes, at det i virkeligheden spænder over to spiralafsnit (altså i alt 12 kosmiske tilværelsesplaner), og vi skal senere komme til at se, hvorledes det i virkeligheden giver anledning til dannelsen af en endnu større enhed, nemlig en sluttet, kosmisk storcyklus spændende over ikke mindre end fjorten spiralafsnit, inden for hvilken en stadig, effektiv fornyelse af livsoplevelsen finder sted.

I henhold til dens grundlag vil det være rigtigt at benævne denne umådelige cyklus som den seksuelle spiralcyklus, og det skal allerede her nævnes, at det er den største repræsentation for kredsløbsprincippet, Martinus beskæftiger sig med, hvilket dog ikke er ensbetydende med, at det er den største der findes. Tværtimod forudsætter behovet for konstant fornyelse af livsoplevelsen en uendelighed af stadig nye og større kredsløb, der afløser hinanden. Men Martinus har altså ikke fundet anledning til at beskrive kredsløb større end “den seksuelle spiralcyklus” omfattende 14 spiralafsnit, der er det samme som $6 \times 14 = 84$ kosmiske tilværelsesplaner. Men det er jo også et ganske omfattende livspanorama.

53.

Som allerede tidligere berørt (lektion 73) består der ikke noget fast eller fikseret bindingsforhold mellem de to overbevidsthedspoler på den ene side (den maskuline og den feminine) og de to polorganer med tilhørende sansestrukturer på den anden side (den emotionelle og den intellektuelle), hvorimod der er tale om fleksible relationer, som fører til dannelsen af “det seksuelle dobbeltekredsløb”, der er den kosmiske realitet, vi her i første omgang skal beskæftige os med.

Dette fleksible bindingsforhold ytrer sig på den måde, at den maskuline pol til én tid kan være knyttet til det emotionelle sanseområde, samtidig med at den feminine pol er forbundet med det intellektuelle sanseområde, mens det til anden tid kan forholde sig lige omvendt: altså at den maskuline pol er knyttet til det intellektuelle sanseområde og den feminine pol til det emotionelle sanseområde.

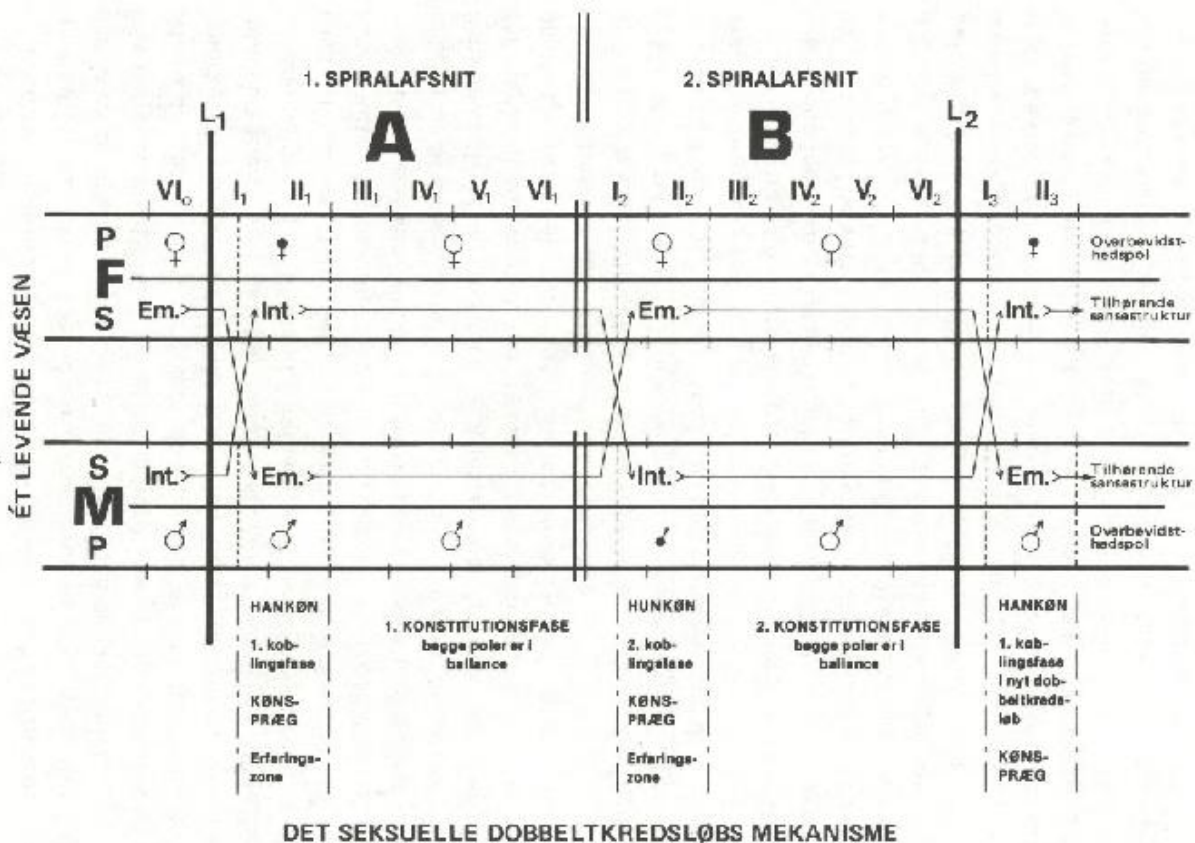
Det er dog langt fra tilfældigt og vilkårligt, hvornår det ene og det andet er tilfældet. Tværtimod hersker der på dette område en streng og urokkelig orden, der hviler på fundamentale kosmiske naturlove og bestemmer, at hver af de to kombinationer har en udfoldelsesperiode svarende til ét spiralafsnit. Og netop herved fremkommer det fænomen, Martinus betegner som det seksuelle dobbeltekredsløb. Thi for at afvikle begge de to nævnte kombinationer kræves, som det vil ses, to spiralafsnit, der jo er det samme som to kosmiske kredsløb. Set i relation til det seksuelle fænomen kan disse to kredsløb imidlertid betragtes som en enhed -altså som et dobbeltekredsløb.

Da det seksuelle dobbeltekredsløb bl.a. er skueplads for en forvandling eller omkobling af det levende væsens polmæssige tilknytningsforhold på det sansemæssige og dermed seksuelle område (i det følgende kaldet: polaritet), vil det forstås, at samme dobbeltekredsløb under alle omstændigheder må være præget af følgende hovedtræk: to konstitutionsfaser og to koblingsfaser, hvor sidstnævnte er de perioder, hvor omvekslingen af sansestrukturernes polaritet finder sted.

Skitsen nedenfor viser, hvorledes disse faser placerer sig i forhold til hinanden. Således markerer de to kraftige, lodrette linier L_1 og L_2 det seksuelle dobbeltkredsløbs ydergrænser. -Ved en lodret dobbeltlinie i midten er dobbeltkredsløbet delt i to hovedafsnit (A og B) svarende til de to spiralafsnit, hvoraf det er sammensat. Således repræsenterer perioden A første spiralafsnit og perioden B andet spiralafsnit. -Endelig er hvert af spiralafsnittene ved tynde lodrette linier delt i seks mindre afsnit, svarende til de seks kosmiske tilværelsesplaner (mærket I -VI).

I det vandrette plan er skitsen delt i to bæltter (F og M), hvilke igen hver især er delt i to tyndere bæltter (P og S). Her symboliserer det øverste dobbeltbælte (F) den feminine sfære, mens det nederste dobbeltbælte (M) symboliserer den maskuline sfære. -Betragter man hver af disse sfærer, symboliserer den halvdel, der er markeret ved P, selve overbevidsthedspolen, mens den anden halvdel, markeret S, symboliserer den tilhørende sansestructur (polorganerne er ikke vist, kun overbevidsthedspolerne).

Et blik på skitsen viser, at mens overbevidsthedspolerne -den feminine og den maskuline -ligger fast, skifter sansestructurerne plads, nemlig én gang for hvert spiralafsnit og dermed altså to gange i løbet af hvert fuldført dobbeltkredsløb. Vi skal i det følgende iagttage mønstret i denne forvandling nærmere.

Betragter vi først den feminine sfære (F), ser vi, at den feminine pol (mærket ♀) umiddelbart forud for dobbeltkredsløbets begyndelse (L_1) har været fuldt udviklet og dertil forbundet med den emotionelle sansestructur (mærket Em.). I modsætning hertil har den maskuline sfære (M) på samme stadium være kendetegnet ved, at den maskuline pol (mærket ♂) -ligeledes fuldt udviklet -har været forbundet med den intellektuelle sansestructur (mærket Int.). Vi ser endvidere, at denne tilstand holder sig et lille stykke ind i det nye dobbeltkredsløb, nemlig frem til midten af planteriget, (mærket I_1). Her indtræffer nu en forvandling, der medfører, at den emotionelle sansestructur kobles over fra den feminine pol til den maskuline pol, samtidig med at den intellektuelle sansestructur kobles over fra

den maskuline pol til den feminine pol. Og samtidig med dette præges den feminine pol af en vis degeneration (mærket), der holder sig gennem anden halvdel af planteriget samt hele dyreriget, hvilket er ensbetydende med, at polerne i dette tidsrum indbyrdes er ude af balance. Nævnte tidsrum vil være at betragte som første koblingsfase, og det er karakteriseret ved, at individet herunder fremtræder med kønspræg -i dette tilfælde som hankønsvæsen, idet den maskuline pol dominerer over den feminine pol (der er degenereret).

Ved overgangen fra dyreriget (II₁) til det rigtige menneskerige (III₁) vokser den feminine pol atter frem til fuld bæredygtighed, og de to poler er nu igen i balance. Derimod forbliver de to sansestrukturer i deres nye positioner, hvilket betyder, at væsenet har fået en ny sansemæssig polaritet og dermed en ny seksuel konstitution målt med den, som var gældende forud for dobbeltekredsløbets begyndelse. "Første koblingsfase" afløses med andre ord ved overgangen til det rigtige menneskerige af "første konstitutionsfase", der holder sig resten af spiralafsnittet ud og frem gennem første halvdel af andet spiralafsnits planterige (B-I₂). I midten af dette indtræder atter en forvandlingsproces; dvs. anden koblingsfase. Denne spænder akkurat som i første tilfælde over anden halvdel af planteriget plus hele dyreriget og er kendetegnet ved degeneration af en af polerne -denne gang den maskuline (mærket) samt en omkobling af de to sansestrukturer, der herved på ny ændrer polaritet. Fra at have været knyttet til den feminine pol kobles således den intellektuelle sansestruktur over til at blive forbundet med den maskuline pol, mens samtidig den emotionelle sansestruktur fra at have været forbundet med den maskuline pol kobles over til at blive knyttet til den feminine pol. Og under hele denne proces fremtræder væsenet på ny med kønspræg -denne gang som hunkønsvæsen, idet der nu er tale om, at den feminine pol dominerer over den maskuline.

Som det var tilfældet under forløbet af første spiralafsnit kommer polerne ved overgangen til det rigtige menneskerige (III₂) atter i balance, men væsenet fremtræder nu igen med en ny seksuel konstitution, nemlig som følge af, at de to sansestrukturer har ændret polaritet. Dette er ensbetydende med, at anden konstitutionsfase er indledt, og den varer i lighed med den første konstitutionsfase resten af spiralafsnittet ud og et lille stykke ind i det følgende spiralafsnit, nemlig frem til midten af dette nye spiralafsnits planterige, (I₃). Her indtræder så en ny koblingsfase med alt, hvad dette indebærer i retning af kønspræg og polaritetsændring m.m., og derefter følger igen en konstitutionsfase; og på denne måde veksler koblingsfaser og konstitutionsfaser med hinanden i al evighed følgende det mønster, symbolskitsen viser, dvs. dannende det ene seksuelle dobbeltekredsløb efter det andet.

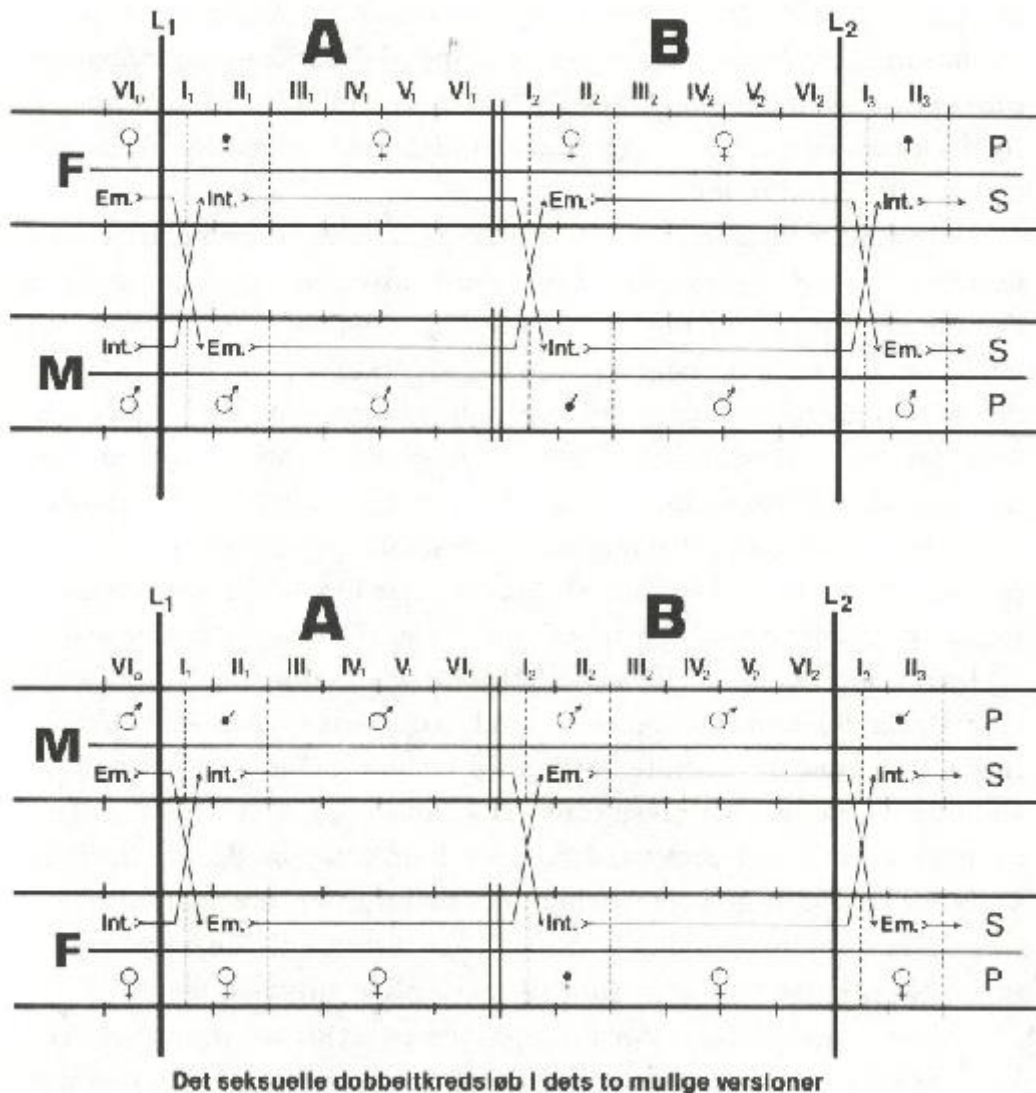
54.

Når der er grund til at betragte to spiralafsnit som ét dobbeltekredsløb, skyldes det naturligvis, at der skal to spiralafsnit til at gennemspille det seksuelle temas principielle muligheder til fuldkommenhed. Til dette hører nemlig, at væsenet både har oplevet en koblingsfase som hankønsvæsen plus en koblingsfase som hunkønsvæsen, samt at det har oplevet en konstitutionsfase med hver sin sansemæssige polarisering altså i alt to konstitutionsfaser. I samme forbindelse vil man af skitsen se, at andet spiralafsnit afløses af en gentagelse af første afsnit, ligesom det i sig selv repræsenterer en gentagelse af det, der var forud for første spiralafsnit. Med andre ord: det seksuelle temas principielle muligheder gennemspilles under forløbet af to spiralafsnit, der tilsammen danner én cyklus, nemlig det seksuelle dobbeltekredsløb (se evt. LB V, stk. 1650 og 1937).

55.

Det skal nu for en ordens skyld bemærkes, at ikke samtlige væsener inden for et bestemt spiralafsnit og en bestemt væsenskategori -f.eks. mennesket -behøver at være ens polariseret. Tværtimod vil der normalt forekomme praktisk taget lige mange repræsentanter for begge seksuelle kombinationsmuligheder, hvilket ganske særligt tydeligt viser sig under forløbet af koblingsfasen. Her

fremtræder nemlig nogle individer som hankønsvæsener, mens andre har status som hunkønsvæsener. Som supplement til foranstående symbolskitse kan vi derfor lave endnu en skitse, der gennemført viser den stik modsatte polarisering; og stiller vi disse to skitser sammen, får vi et spejlsymmetrisk billede af situationen, som vist nedenfor.

Det seksuelle dobbeltkredsløb i dets to mulige versioner

Fra hverdagen ved vi jo, hvor stor en rolle dette modsætningsforhold spiller, nemlig gennem vort kendskab til de to køns indbyrdes vekselvirkning og betydning for såvel hinanden som for arternes fysiske opretholdelse gennem forplantningen. Men vi skal ikke tro, at dette modsætningsforhold kun gælder under forløbet af koblingsfaserne. Det gælder i høj grad også med hensyn til konstitutionsfaserne, om end på en helt anden og nok så fredelig måde. I det væsenlige nemlig her - trods deres ligevægtige poltilstand - inden for to store grupper er sansemæssigt modsat polariseret samt i besiddelse af direkte modsatte seksualerfaringer fra de respektive koblingsfaser, forlenes de høje åndelige verdener, som konstitutionsfaserne repræsenterer, med en vis generalpolarisering, nemlig i form af to indbyrdes afvigende sfærer, der hver især, og dermed på to principielt forskellige måder, repræsenterer guddommelig livskunst med alt, hvad dette indebærer. Og med baggrund i den charme, vi allerede her i vor verden under forløbet af den langt mindre fuldkomne koblingsfase (menneskets aktuelle erfaringszone) er tilbøjelige til at tilskrive kønsforskellen, vil man måske kunne ane betydningen af polarisationsmodsatningen i de høje åndelige verdener, hvor alt er harmoni og livskunst på højeste plan. Nævnte modsætning betinger simpelthen to principielt forskellige,

indbyrdes supplerende versioner af ligevægtig dobbeltpoletthed samt guddommelig livskunst, en slags dur-og molprincip i de guddommelige verdeneres betagende livsudfoldelse.

Det er naturligvis fristende at spørge, hvorledes denne polaritetsforskel, der jo er en højere videreførelse af kønsrollen, i praksis ytrer sig. Dette emne er imidlertid så omfattende og vidtgående, at det på ingen måde kan finde plads i nærværende begynderkursus. Det kan dog antydes, at omtalte polaritetsforskel i særdeleshed giver sig udtryk i diametralt forskellige holdninger til dette at give og modtage intellektualitet henholdsvis emotionalitet i forbindelse med udfoldelsen af seksualisme og livskunst. Ikke i den forstand, at man kun kan give eller modtage på det intellektuelle henholdsvis emotionelle område, men således at forstå, at man med forkærlighed gør enten det ene eller det andet.

I sin egenskab af kærlighedsudfoldelse er livskunst jo et spørgsmål om balance mellem intelligens og følelse, og denne balance kan naturligvis etableres på utallige forskellige måder i forbindelse med de åndelige verdeneres samlivsformer. Hvorledes opgaven i hvert enkelt tilfælde gribes an i praksis, afhænger imidlertid af de implicerede parteres sansemæssige polarisering, idet den livskunstneriske udfoldelse altid er et fælles projekt, som man tilgodeser under hensyntagen til såvel de foreliggende krav som de personlige dispositioner.

I virkeligheden ligger der i hele denne situation repræsenteret ved især de åndelige verdeneres manifestationsmuligheder på den ene side og de dobbeltpolede væseners individuelle polarisering i emotionel og intellektuel henseende på den anden side en vældig tilskyndelse til multi-seksuelle arrangementer præget af homøopolare bindingsformer, dvs. seksuelt motiverede menneskelige relationer med mere end to deltagere, hvor de implicerede parter gensidigt supplerer hinanden i emotionel og intellektuel henseende. -Mere lader det sig ikke gøre at sige om dette emne her i nærværende indføringskursus ud over, at det i virkeligheden er muligt at opstille kosmisk-kemiske bindingsdiagrammer, der afspejler de virkende kræfters spil i disse multi-seksuelle kombinationer. Forhåbentlig vil der senere i et kommende specialkursus blive lejlighed til at komme nærmere ind på dette fascinerende emne.

Spørgsmål til lektion 74

1. På hvilken måde kender det jordiske menneske den intellektuelle seksualisme?
2. Er den form, i hvilken mennesket kender den intellektuelle seksualisme, et fuldgyldigt vidnesbyrd om dennes karakter?
3. Gør rede for fordelingen af rollerne "antenne" og "kondensator" for polorganernes vedkommende i den intellektuelle seksualismes tilfælde.
4. Hvad vil det i praksis sige, at et polorgan er fuldt udviklet?
5. Er den intellektuelle seksualisme at betragte som a) en enkeltpolet eller b) en dobbeltpolet seksualisme?
6. Er det dobbeltpolede menneske et kønsvæsen -eventuelt dobbelt-kønnet (androgyn)?
7. Er det dobbeltpolede menneske bi-seksuelt orienteret i den gængse betydning af dette begreb (kønsdriften rettet mod begge køn)?

8. Hvilken faktor er det, der for tankeernæringens vedkommende tjener som det egentlige næringsselement?
9. Hvad forstås ved begrebet seksualernæring?
10. Hvad ligger der i udtrykket: "det seksuelle dobbelt-kredsløb"?
11. Hvad forstås ved udtrykket: "den seksuelle spiralcyklus"?
12. Befinder overbevidsthedspolerne og polorganerne sig altid i det samme indbyrdes forhold til hinanden?
13. Hvad forstås der ved det seksuelle dobbeltkredsløbs a) konstitutionsfase og b) dets koblingsfase?
14. Nævn det eller de riger, der er skueplads for koblingsfasen.
15. a) Er også de dobbeltpoledede væsener præget af seksuelle forskelle og b) i bekræftende fald: hvilke?

Løsningen til lektion 73's opgavetilæg

1. Et kredsløb, inden for hvilket samtlige det seksuelle temas principielle muligheder gennemspilles (stk. 4-31)
2. Nej, den indbyrdes relation mellem polorganer og overbevidsthedspoler veksler under forløbet af det seksuelle dobbeltkredsløb (4-33)
3. a) Hankøn; b) hunkøn (4-35)
4. a) det emotionelle polorgan (4-35)
5. I skæbneelementet i form af det personlige forråd af guldkopier; dvs. summen af det tidligere spiralafsnits erfaringer i forædlet form (4-39)
6. Det spiller i princippet rollen som kondensator; dvs. den faktor, der bringer individet på bølgelængde med det personlige guldkopimateriale. I praksis foregår det i samarbejde med specielt instinktlegemet (4-39,40)
7. Menneskets højere intellektuelle tilstand/polkonstellation, i praksis udtrykt ved et mere omfattende herredømme over intelligensenergien (4-42)
8. a) Den feminine pol; b) den maskuline pol (4-43)

PBJ